

V.

Янко бѣгаше отъ улица въ улица подплашенъ и изтрѣпналъ отъ страхъ. Бѣгаше той и гледаше да изкочи по-скоро вѣнъ отъ тоя чуждъ градъ. . . Вѣнъ на полето или въ гората, тамъ, гдето нѣма да види и да чуе това страшно и срамно за него име, Зозо!

Да, вѣнъ отъ тоя чуждъ градъ! . . . Но нали и неговиятъ роденъ градъ го подгони като бѣсно куче! . . . И кжде да отиде сега? . . . Навсѣкжде е чужденецъ. . . И самъ. Нѣма нийде никого. И кой ще заплаче за него, кой ще затжжи, ако се изгуби отъ свѣта? Никой . . . А колко много ще се зарадватъ! . . .

Да се махне, да изчезне! . . . Но кжде? Кжде да отиде, при кого да спре? И защо живѣе? . . . За да прѣчи само на другитъ хора. Цѣлиятъ му животъ е билъ върволица отъ тегла, обиди, страхъ и срамъ . . .

Всички тия страшни и черни мисли гъмжаха въ душата му като рой зли оси и не му даваха покой.

И безъ да усѣти, той бѣше миналъ полето и поелъ пжтя къмъ рѣката. Главата му тежеше, сякашъ бѣше пълна съ олово. Никаква радостна мисълъ не идваше въ ума му. Пусто и грозно бѣше въ душата му. Радостъ не сгрѣваше сърдцето му.

А ето и рѣката. Блести тя като огледало предъ него. И той ще се огледа въ това бездѣнно огледало . . . Колко пжти той се е кжпалъ въ нея презъ лѣтото! . . . А сега е студена . . . Студена е, но пакъ е по-топла отъ злитъ хора. Тя ще го приеме радостно и съ усмивка . . . Нѣма да го отблъсне, както това сториха съ него два града . . . Той знае най-дълбокитъ мѣста на рѣката. Ето тука, задъ гжстия върбалакъ е най-дълбокиятъ виръ.

— Ще скоча въ него! . . . Никой нѣма да ме види, никой нѣма да ме чуе . . . И ще се отърва отъ всички